

Να τους κόψει ο Θεός... -Του πατρός Στυλιανού Μακρή

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Προχθές παίρνει ο Επίτροπος τηλέφωνο. Γυρνούσα από το Γραφείο στο σπίτι. Μου λέει «Πάτερ, μας έκλεψαν τον φυσητήρα για τα φύλλα. Έσπασαν και την κλειδαριά, έκαναν και τρύπα στον τοίχο». Παίρνω τον άλλο τον Επίτροπο τηλέφωνο, του λέω «Θωμά, έτσι κι έτσι. Τρώμε και ανεβαίνουμε». Στο δρόμο, παίρνει τηλέφωνο ο έτερος Θωμάς, ο Επίτροπος, μας λέει «πήγαν και στον Άη Λιά και αναποδογύρισαν το παγκάρι». Πάμε στον Αη Λια, γυρνάμε στον Άγιο Δημήτριο, και βλέπουμε την κατάσταση. Βγαίνοντας ο Επίτροπος βλέπει σπασμένη την κλειδαριά από το λεβητοστάσιο. Τέλος πάντων, δεν αναφέρουμε τίποτα στην Αστυνομία, λέμε «Δεν πειράζει· αυτό να είναι το κακό. Ευτυχώς στον Άγιο Αθανάσιο και στον Άγιο Νικόλαο δεν έκαναν ζημιά».

Σήμερα ξυπνώ με ένα αγχωτικό όνειρο. Είμαι από αυτούς που τα όνειρα δεν τα πιστεύουν. Βλέπω ότι είμαι με την κυρά Θωμαή από την Μεταμόρφωση, που την έχω ψάλτρια στις καθημερινές, υπέροχη φωνή, χρόνια στο Φιλόπτωχο και στην γυναικεία χορωδία που είχαμε με τον παπα Κώστα τον Ζαφείρκο· βλέπω λοιπόν ότι είμαι στην Μεταμόρφωση, στον Μητροπολιτικό της Νάουσας, ντυμένος με τα άμφια. Μου λέει η Θωμαή «δεν θα πάμε στον Άγιο Δημήτριο;». Της λέω «τι να πω; ο Ιωακείμ λείπει· ποιος θα λειτουργήσει εδώ; δεν γίνεται να φύγουμε». Τέλος πάντων, ψάχνω λειτουργιά, ψάχνω σκεύη, ένα άγχος, μια αγωνία, η ώρα περνάει, ο κόσμος περιμένει να ξεκινήσει η λειτουργία, η Θωμαή στο αναλόγιο με την Κατίνα την Λαφάρα. Γυρνάω στην Κατίνα, λέω «έχεις λειτουργιά;», μου λέει «έκανα για τον Ιωακείμ». Αλλά ήταν σαν αυτές του φούρνου. Παίρνω την λειτουργιά, ψάχνω σκεύη, ξαφνικά εμφανίζεται ο Ιωακείμ, του λέω «πού είναι το Αγιοπότηρο, το Δισκάριο;», τέλος πάντως από δω κι από κει τα βρίσκω, ξεκινάω προσκομιδή αγχωτικά, λέω «δεν προλαβαίνω να μνημονεύσω συγγενείς, φίλους, πεθαμένους». Ξυπνάω, ξυπνάω και τον Γιώργο, κατεβαίνουμε στο αυτοκίνητο και θυμάμαι την λειτουργιά της Κατίνας στο ψυγείο, που την κρατούσα για έκτακτη λειτουργία. Λέω μέσα μου «δεν ανεβαίνω, έχω της Λεμονιάς». Σκέφτομαι στο δρόμο «Έχει γούστο να έχω κανένα πειρασμό και να έχει καμία φυσαλίδα αέρα στο κέντρο και

να βγει η φλούδα από τον αμνό».

Φτάνουμε στο χωριό, στον Άγιο Δημήτριο, τον κεντρικό Ναό, και βλέπω τον ψάλτη, που είναι και Επίτροπος μαζί με δυο τρεις μπροστά στην είσοδο του Ναού, στασίδια ανάστα. «Τι έγινε, Τάκη;». «Σπάσαν την κλειδαριά της πόρτας, έκλεψαν σωλήνες της θέρμανσης». Εν τω μεταξύ η θερμοκρασία στους μείον 4. Παίρνω τηλέφωνο στην Αστυνομία, λέω στους Επιτρόπους, πηγαίνετε στον Άγιο Αθανάσιο. Εκεί έχουμε ντουλάπες ερκοντίσιον. Τους λέω «Εγώ θα περιμένω την Αστυνομία, εσείς ετοιμάστε το Ναό κι όταν έρθει η Αστυνομία, ας γυρίσουν οι Θωμάδες, να πάω για την Λειτουργία». Βγαίνοντας ο ένας Θωμάς, πηγαίνει στο λεβητοστάσιο και διαπιστώνει ότι λείπει πετρέλαιο από τον ντεπόζιτο, και ο δείκτης ήταν κομμένος.

Πηγαίνω στον άλλο Ναό, μέχρι να ντυθώ, να κάνω προσκομιδή, περνάει η ώρα, βλέπω και στον Αμνό φουσκάλες, “Ωχ” λέω, “αυτό μας έλειπε τώρα”. Ξεκινάω την Λειτουργία, έρχεται η Ασφάλεια από Νάουσα, έρχεται η Σήμανση από Βέροια, έρχονται και οι Επίτροποι. Διαβάζω το Ευαγγέλιο για τον Ζακχαίο.

Στο κήρυγμα αναφέρω τα περιστατικά στο εκκλησίασμα και λέω «Να τους κόψει ο Θεός...», περιμένουν τώρα όλοι να ακούσουν «τα χέρια» (το ψιθύριζαν κάποιοι αυτές τις δυο μέρες) και λέω «Να τους κόψει ο Θεός...αυτήν την κακιά συνήθεια να κλέβουν».

Τι ήταν ο Ζακχαίος; Ένας κλέφτης, ένα κοπρόσκυλο, ένα αρχικοπρόσκυλο ήτανε, λαμόγιο, εκμεταλλευτής. Αν οι τελώνες που εισέπρατταν φόρους και έβαζαν όσο ήθελαν ήταν κοπρόσκυλα, ε, ο Ζακχαίος ήταν αρχικοπρόσκυλο. Κι όμως· αυτό το ανθρωπάριο, ο κοντός στο ανάστημα (τη ηλικία=στο ανάστημα δηλ. μικρός ην), αυτός αναδείχθηκε μέγας στην μετάνοια. Και μάλιστα όχι απλώς ομολόγησε ότι αδίκησε, αλλά αυτούς που αδίκησε, αποφάσισε να τους αποζημιώσει όχι στα ίσα, όχι στο διπλάσιο, αλλά στο τετραπλάσιο.

Η Ασφάλεια είπε ότι πιθανόν να έκαναν την ζημιά ρομά. Δεν ξέρω· θα φανεί. Πάντως όσο ρομά η όσο μπαλαμός να είναι ο άνθρωπος, σίγουρα έχει μεγαλύτερη αξία από τα ντουβάρια και σίγουρα μπορεί να αναδειχθεί με την μετάνοια άγιος.

Στην Μεγάλη Είσοδο μνημόνευσα και είπα «των διαρρηκτών του Ναού του Πολιούχου ημών και της μετανοίας αυτών μνησθείη Κύριος ο Θεός». Ίσως επέτρεψε ο Θεός τον πειρασμό, για να θυμηθούμε κι εμείς οι πιστοί ότι υπάρχουν και τα λαμόγια, τα κοπρόσκυλα, οι παραβατικοί, που έχουν ανάγκη την προσευχή μας. Ίσως ο Θεός να ήθελε να προσευχηθούμε γι' αυτούς που ποτέ και σίγουρα κανείς δεν προσευχήθηκε· και άφησε μία διάρρηξη ως αφορμή να τους θυμηθούμε,

εμείς οι ευσεβείς, οι σίγουροι του Παραδείσου, τα καλά παιδιά, οι αγιαζόμενοι, οι τίμιοι, που δεν δώσαμε ποτέ αφορμή για οποιαδήποτε κατηγορία, ως έχοντες καθαρό το μέτωπό μας και περήφανοι που είναι γνωστή σε όλη την Νάουσα και την Ημαθία η τιμιότητα και νοικοκυροσύνη των Αρκοχωριτάδων. Αλλά να σας πω κάτι;

Ως εφημέριος καμαρώνω περισσότερο για την συγχωρητική διάθεση των ευσεβών κατοίκων. Τίμιοι και νοικοκύρηδες μπορεί να είναι πολλοί· συγχωρητικοί λίγοι.

Να τους κόψει λοιπόν ο Θεός αυτήν την κακιά συνήθεια και να ευδοκήσει να αποκτήσουν την μετάνοια του Αγίου Ληστή επάνω στο Σταυρό, που σώθηκε τελευταία στιγμή και μπήκε πρώτος στον Παράδεισο. Όχι για τα ντουβάρια, τους υλικούς Ναούς, που παραβιάζονται από έξω, αλλά για τους έμψυχους Ναούς, που παραβιάζονται από μέσα, γι' αυτό και έχουν μεγαλύτερη και αιώνια αξία.

π. Σ. Μ.

Πρώτη δημοσίευση-Πηγή: www.imerisia-ver.gr, 01 Φεβ 2022